

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/74/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511010453
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Králiková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1511010453.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľudmily Králikovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikuša a JUDr. Denisy Mészárosovej, v trestnej veci obžalovaného R. N. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/99/2011 zo dňa 27.02.2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06. septembra 2012 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sa obžalovanému

R. N., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., C. XX

u k l a d á

podľa § 208 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovanému ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydla poškodenej.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/99/2011 zo dňa 27.02.2012 bol obžalovaný R. N. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že:

- od presnejšie nezistenej doby v roku 1984 až do roku augusta roku 2008 v byte na C. ul.č. XX v C. psychicky a fyzicky týral svoju manželku, poškodenú P. N. a to tak, že ju fyzicky napádal, bil ju rukami po hlave, kopal ju, nútil ju opustiť spoločný byt, bránil jej v užívaní spoločného majetku, bránil jej v spánku, rozbíjal spoločné veci v uvedenom byte a vyhrážal sa jej samovraždou, uvedeným správaním utrpela poškodená P. N. duševnú ujmu s príznakmi posttraumatickej stresovej poruchy s depresívnym ladením a podielom stresu na zvýšenej chorobnosti.

Za to bol obžalovanému podľa § 208 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 a pol roka.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie obžalovaný R. N., ktoré bolo bližšie odôvodnené podaním obhajcu obžalovaného zo dňa 18.05.2012.

Obžalovaný vyslovil presvedčenie, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci predčasne, bez náležitého zistenia skutkového stavu veci, z aktívnej podpory výpovedi svedkov, ktorí sú spoločne s poškodenou členmi spoločenstva C. A. a od obdobia, kedy obžalovaný z tohto spoločenstva vystúpil, snažia sa o systematickú diskreditáciu jeho osoby.

Pokračujúci zločin týrania blízkej osoby považuje odvolateľ za nepreskúmateľný, nakoľko v skutkovej vete počas obdobia 28 rokov nie sú jednotlivé čiastkové útoky bližšie časovo ani skutkovo vymedzené. Obžalovaný nepopiera skutočnosť, že medzi ním a poškodenou dochádzalo ku konfliktom a hádkam. Išlo však o bežné manželské konflikty, ktoré boli vyprovokované poškodenou.

Z hľadiska objektívneho posúdenia skutkového stavu je nutné poukázať na výpoveď syna obžalovaného A. N., ktorý opísal spolužitie svojich rodičov, otca označil za starostlivého voči rodine a zdôraznil, že k bežným hádkam medzi rodičmi dochádzalo k provokácii od matky.

Oznámenia poškodenej označil za pomstu a sú podmienené tým, že poškodená sa permanentne stretávala s členmi spoločenstva svedkov Jehovových, ktorí jej radia ako má proti nemu postupovať. Obžalovaný je toho názoru, že ich vzájomné konflikty neprekročili rámec bežných manželských konfliktov a súčasný zdravotný stav poškodenej nie je v priamej príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného.

V prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom okresnému súdu v tom, že konanie obžalovaného má znaky zločinu, navrhuje vzhľadom k osobe obžalovaného, ako aj k okolnostiam prípadu zrušiť výrok o treste a uložiť obžalovanému trest s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného v plnom rozsahu zotrval na písomných dôvodoch odvolania. Zdôraznil, že počas doby, ktorá je zahrnutá v skutku, došlo možno ku štyrom útokom a tieto čiastkové útoky nenapĺňajú skutkovú podstatu žalovaného zločinu. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. V prípade, že krajský súd ponechá výrok o vine, je presvedčený, že pôvodne uložený trest je neprimerane represívny. Obžalovaný riadne pracuje, hľadá sa na neho akoby nebol súdne trestaný a preto je na mieste uloženie podmieneného trestu s probačným dohľadom. Odvolaciemu súdu predložil aj rozhodnutia vydané v priestupkovom konaní, zápisnice z prejednávania priestupkov a lekárske potvrdenia. Záverom upriamil pozornosť krajského súdu na skutočnosť, že trestným rozkazom okresného súdu bol uložený miernejší trest a napriek tomu, že nedošlo k žiadnym zmenám počas dokazovania pred súdom, súd uložil rozsudkom iný prísnejší trest.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa je správny a zákonný vo všetkých výrokoch a vina obžalovaného bola preukázaná výpoveď poškodenej ako i ostatnými vykonanými dôkazmi.

Obžalovaný poprel, že by svoju manželku niekedy týral, pripustil však, že mali manželské nezhody. O svoju manželku sa vždy staral, absolvoval s ňou vyšetrenia u lekárov. Chodili spolu aj na dovolenky. Na jej naliehanie sa podrobil aj psychiatrickej liečbe, o ktoré však ošetrujúca lekárka prehlásila, že nie je potrebná. Práve on bol osobu, ktorá sa po celý čas v manželstve viac prispôbovala. Pokiaľ ide o ďalšie dôvody odvolania, odkázal obžalovaný na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia ako aj na dôvody odôvodnenia uvedené obhajcom.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len v tom prípade,

ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. V rámci tohto postupu zistil odvolací súd, že okresný súd pochybil pri ukladaní trestu a preto bolo potrebné v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Plnením revíznej povinnosti, odvolací súd zistil, že dokazovanie vykonaním na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúci spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

Pri ustálení skutku vychádzal okresný súd v prvom rade z výpovede poškodenej P. N., ktorá obžalovaného usvedčovala z konania vymedzeného v skutkovej vete tak v prípravnom konaní ako aj v rámci výpovede na hlavnom pojednávaní. Výpovede poškodenej P. N. sú v zásadných črtách nemenné a okrem toho na hlavnom pojednávaní predložila súdu aj doklady o priznaní čiastočnej invalidity v dôsledku posttraumatickej stresovej poruchy.

Problémy v manželstve poškodená datovala už krátko po narodení prvého dieťaťa v roku 1980 a začali pravdepodobne tým, že obžalovaný žiarlil na vlastnú dcéru a tiež nezvládal situáciu, keď mali podľa jeho názoru zasahovať do ich manželstva rodičia poškodenej. Obžalovaný často pod vplyvom alkoholu reagoval agresívne, čo sa prejavovalo fyzickým násilím voči poškodenej a to najmä v situáciách, keď mu vytykala, že pije. Zle sa správal aj k dcére, ako malú ju bil, čo poškodená ťažko znášala. Poškodená si dlhú dobu uvedomovala nedobry stav v ich manželstve, avšak obžalovaný vyvíjal na ňu psychický nátlak, už len pri prejave odlišného názoru s ním mala problémy, bála sa ho. Vedela tiež, že ako učiteľka by sama neuživila deti, preto oddaľovala i podanie návrhu na rozvod manželstva, ktorý podala až v roku 2006. Poškodená potvrdila, že svedkovia, ktorí boli vypočutí, sú členmi spoločenstva Svedkov A., z ktorého bol obžalovaný v roku 2005 pre zlé správanie, vylúčený.

Poškodená P. N. v rámci výsluchu konkretizovala jednotlivé útoky obžalovaného voči nej, ktoré sa odohrávali v období uvedenom v obžalobe nepravidelne, približne päťkrát do roka. Fyzicky poškodenú napádal tak, že udieral do hlavy a to aj napríklad počas cesty v aute, keď sám šoféroval. Obžalovaný obviňoval poškodenú z toho, že je narkomanka, pretože berie lieky na spanie, čo rozprával aj pred deťmi, keď boli ešte malé.

Približne v roku 2000 požadoval od poškodenej, aby ho pichla nožom, ktorý ku nej hodil a rozprával jej, že už s ňou takto nebude žiť. Sústavne prejavoval nespokojnosť s tým, čo poškodená robila, čo vyvolávalo v ich manželstve napätie. Inokedy sa nástojčivo dožadoval prejavov lásky od poškodenej a pokiaľ sa mu ona hneď nevenovala, mával záchvaty zúrivosti. Dôkazom takéhoto správania bolo aj uhryznutie do ľavého ramena, o čom predložila poškodená lekárske potvrdenie.

Psychické napätie vyvrcholilo u poškodenej tým, že musela vyhľadať pomoc psychiatra. Časté konflikty vyhrotili situáciu natoľko, že poškodená v júli roku 2006 opustila spoločný byt, potom čo ju obžalovaný z neho opakovane vyhadzoval. V tom čase bola vo veľmi zlom zdravotnom stave, pod vplyvom silných hormonálnych liekov. Domov sa vrátila kvôli nevyhnutným návštevám lekárov a situácia doma sa naďalej zhoršovala. Vyvrcholila hospitalizáciou poškodenej, ktorá už ani fyzicky nezvládala ťažkú konfliktnú

situáciu v rodine. Unikala tak, že absolvovala liečebný pobyt mimo Bratislavy, ale po návrate domov musela byť opätovne hospitalizovaná v nemocnici.

Správanie obžalovaného bolo pre poškodenú čím ďalej viac nečitateľné, správal sa agresívne, zároveň sa vyhrážal aj samovraždou a často bol pod vplyvom alkoholu. Vyvrcholilo jeho demonštratívnym pokusom o samovraždu.

Spolužitie s obžalovaným ukončila poškodená v auguste roku 2007, potom, čo bolo ich manželstvo rozvedené. Obžalovaný neumožnil poškodenej, aby s bytu zobrala svoje osobné veci, preto musela požiadať o súčinnosť políciu.

Výpovediam poškodenej nemal dôvod neveriť ani odvolací súd, pretože sú podporené výpoveďami detí poškodenej a obžalovaného - A. N. a P. E., ktorí potvrdili konfliktný vzťah rodičov, násilie voči poškodenej, škrtením, údermi do oblasti hlavy, pohryzením. Svedkovia zhodne uvádzajú, že správanie sa obžalovaného vyvolávalo u nich strach, báli sa o svoju matku. Obžalovaný na ňu útočil aj vtedy, keď bola chorá, ležala v posteli a kvôli psychickému a fyzickému vyčerpaniu nebola schopná ani len reagovať na neho. Aj keď obžalovaný navštevoval s poškodenou lekárov, doma sa správal agresívne, rozbíjal veci, pretože sa nedokázal ovládať. Obžalovaný poškodenú počas hádok pravidelne vyhadzoval z bytu spôsobom „zbať si svoje veci a vypadni“.

Rovnako svedkyne P. R. E. a A. N. E. popisujú negatívne skúsenosti vznikajúce z toho, že obžalovaný chcel mať vo vzťahu vždy dominantné postavenie a pokiaľ sa situácia nevyvíjala podľa jeho predstáv, bol agresívny, nepriateľský. Svedkyňa E. popisuje blízky vzťah tak k poškodenej, ako aj k obžalovanému nakoľko obidvoch dobre poznala. Svedkyňa viackrát videla na tele poškodenej stopy násillia, mala aj potvrdenie od lekára a stopy psychického násillia bolo vidno stále. Pokiaľ bol s poškodenou prítomný aj obžalovaný, stále ju držal pri sebe, aby sa nevzdialila a nemohla sa slobodne ani porozprávať. Svedkyňa zreteľne videla, že poškodená má z obžalovaného strach.

Obhajobné tvrdenia obžalovaného, ktorý od začiatku prípravného konania odmieta obvinenie z týrania a uvádza, že tvrdenia bývalej manželky sú vymyslené, sú čiastočne podporené iba výpoveďou svedka A. D.. Svedok mal vedomosť iba o tom, že medzi N. dochádzalo pomerne k častým hádkam. Príčinou boli podľa svedka rozdielne názory na výchovu detí. V prítomnosti svedka sa však nikdy nehádali a ani nebol svedkom žiadneho fyzického útoku. Raz videl, že poškodená P. N. mala modré oko. Obžalovaný bol vylúčený zo spoločnosti Svedkov A. kvôli týraniu blízkej osoby a to len na základe sťažností bývalej manželky.

Výrok o vine bol ustálený aj na podklade výsledkov znaleckého dokazovania znalkyne z odboru psychológie S. G. C., z ktorého vyplynulo, že poškodená vnímala správanie obžalovaného ako ponížujúce potláčanie suverenity jej osobnosti. U poškodenej bola zistená duševná ujma s príznakmi posttraumatickej stresovej poruchy s depresívnym ladením a podielom stresu na zvýšenej chorobnosti. V optimálnych podmienkach citovo priaznivej klímy je predpoklad úpravy stavu v časovom úseku dva roky.

Výpovede poškodenej a ostatných svedkov, ktorí usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku sú podporené aj viacerými lekáorskými potvrdeniami o zraneniach poškodenej a jej zdravotných problémoch.

Po starostlivom zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, odvolací súd zdieľa názor súdu prvého stupňa, že vina obžalovaného bola bezpečne preukázaná. Ani odvolací súd nemal dôvod neveriť výpovediam poškodenej, nakoľko ostatné vykonané dôkazy jej tvrdenia podporujú a tým obranu obžalovaného jednoznačne vyvracajú. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Takisto dospel k správne mu záveru, keď konanie obžalovaného R. N. kvalifikoval podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby.

K námietkam obhajoby v súvislosti s nedostatočným vymedzením skutkovej vety, ktorá neobsahuje špecifikáciu jednotlivých čiastkových útokov, ich bližší popis a časové vymedzenie, je potrebné uviesť, že nie vo všetkých prípadoch, ktoré sú právne posúdené ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona, je možné takýmto spôsobom skutok vymedziť. Pri koncipovaní skutku je nutné prihliadať na formuláciu skutkovej podstaty určitého trestného činu, pretože v popise skutku sú

vždy premietnuté základné znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba. V prípade tak široko koncipovanej skutkovej podstaty, aká je pri zločine týrania blízkej osoby a zverenej osoby, sa nie vždy dá zachytiť každý prejav konania páchatel'a, napríklad v podobe vulgárnych nadávok, ponižujúcich vyjadrení, prejavov pohrdania, citového vydierania a podobne, ktoré pri častom výskyte môžu svojou intenzitou a závažnosťou vyvolať následok, ktorý Trestný zákon s takýmto konaním spája.

Z vykonaného dokazovania vyplýva nespochybniteľný záver o tom, že poškodená P. N. je vo vzťahu k obžalovanému blízkou osobou v zmysle § 127 ods. 4 Tr. zákona. Súčasne bolo preukázané vyhrážanie, fyzické násilie, vyvolávanie strachu, citové vydieranie, ktoré ohrozilo fyzické a psychické zdravie poškodenej, čoho dôkazom sú najmä závery znaleckého posudku z odboru psychológie, početné lekárske správy a nálezy a tiež rozhodnutie o priznaní čiastočnej invalidity.

Pokiaľ ide o výrok o treste, v tejto časti sa odvolací súd s názorom okresného súdu nestotožnil, nakoľko považuje ním vymeraný trest za neprimeraný. Súd prvého stupňa pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste neprihliadol dôsledne na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a nevyhnutnosť uloženia nepodmienečného trestu odôvodnil iba závažnosťou následku a jeho trvajúcim charakterom. Nedostatočne však okresný súd pri úvahách o treste zohľadňoval okolnosti na strane páchatel'a.

Je potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu v tom, že u obžalovaného bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zákona, ktorou je doterajší bezúhonný život obžalovaného. Vzhľadom na uvedené došlo k prevahe poľahčujúcich okolností a úprave hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v § 208 ods. 1 Tr. zákona, ktorá sa znížila o jednu tretinu z rozdielu hornej a dolnej hranice pôvodnej trestnej sadzby. Takto upravená trestná sadzba je tri roky až šesť rokov a štyri mesiace.

Ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zákona stanovuje povinnosť súdu prihliadať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Po komplexnom posúdení jednotlivých kritérií odvolací súd nevyhodnotil ako nevyhnutné uloženie trestu odňatia slobody s preferenciou represívneho účinku. S prihliadnutím na doterajší život obžalovaného je evidentné, že do rozporu so zákonom sa dostal iba v súvislosti s nezvládnutím riešenia problémov, ktoré pramenili z dlhodobého nevyváženého a konfliktného partnerského vzťahu. Znalci z odvetvia psychiatrie nezistili u obžalovaného významnejšie sklony k agresívnemu správaniu, ale iba akcentovanú osobnosť s rysmi emočnej nestability a impulzivity.

V rámci úvah o treste krajský súd zohľadnil aj fakt, že v živote obžalovaného, mimo sféry manželských vzťahov, nevznikli zásadnejšie problémy, napríklad v pracovnom živote, sociálnych vzťahoch, v starostlivosti o rodinu a jej ekonomické zabezpečenie.

S ohľadom na zistené fakty, je možné dôvodne predpokladať, že u obžalovaného bude dostatočne účinným opatrením trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, nakoľko jeho doterajší život a celkový osobnostný profil dávajú záruku priaznivého vývoja pri súčasnom eliminovaní kontaktov s poškodenou, ktorých výskyt sa po rozvoze ich manželstva výrazne obmedzil.

Zohľadňujúc vyššie uvedené zákonné ustanovenia, uložil súd obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, vo výmere tri roky, pričom ide o trest, ktorý je vzhľadom na všetky zistené a už konštatované okolnosti prípadu a okolnosti na strane obžalovaného, primeraný.

V súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona bol obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov so súčasným stanovením probačného dohľadu, ktorý zvýrazní účinok uloženého trestu a zároveň zabezpečí pravidelnú kontrolu nad obvineným s cieľom odhaliť už aj minimálne náznaky odchýlok v jeho správaní.

Dĺžka skúšobnej doby v trvaní päť rokov je dostatočne dlhým časovým úsekom na preverenie vhodnosti a účelnosti zvolenej sankcie a zároveň bude pre obžalovaného predstavovať dostatočne účinný nástroj hrozby nepodmienečným trestom v prípade porušenia podmienok podmieneného odsúdenia.

Obligatónym postupom podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona odvolací súd stanovil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nepríbližiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydliá. Výber tohto obmedzenia bol podmienený snahou čo najviac eliminovať potenciálne konfliktné situácie medzi obžalovaným a poškodenou.

V súlade s ustanovením § 321 ods. 3 Tr. poriadku, odvolací súd preskúmaval všetky výroky, ale nakoľko zistil, že je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zrušil odvolací súd rozsudok len v tejto časti a po zrušení napadnutého rozhodnutia v časti výroku o treste rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.